

SCHATTEN

Het kostte hem twee dagen, maar eindelijk was hij daar, aan het strand, waar al het waardevolle uit het westen aanspoelt. De koude wind sneed in zijn gezicht en deed zijn neus prikken, maar het zou het allemaal waard zijn.

Nog even controleerde de Strandjutter het verband rond zijn been, (weer die verdomde Hout-Ratten), en stapte verder, steunend op zijn wandelstok. De teleurstelling was groot toen hij enkel drijfhout en plastic aantrof. Hij hoopte op een kist vol exotische munten zoals vorige keer, of ook maar iets wat geld opleverde bij de handelaar in Sol, de vesting waar hij woonde.

Altijd al droomde hij van rijkdom. Wat hij vervolgens met zijn fortuin zou doen, had hij al helemaal bedacht. Een villa in het woud, dichtbij de grote steden, misschien wel een auto (sinds de bom viel waren er bijna geen fatsoenlijke auto's meer te vinden).

Iets glinsterends in de verte trok zijn aandacht. Moeizaam stapte hij er naartoe. Daar, fonkelend in het licht van de ondergaande zon, zweefde een schelp. Ja, zweefde. De jutter had wel eens verhalen gehoord van voorwerpen die door magie de zwaartekracht leken te negeren, al had hij er nog nooit zelf één gezien.

De schelp was gehuld in een roze sjaal, van een stof die hij nog nooit eerder had gezien. Zijn handen reikten naar het ding. Het zweefde omlaag, en landde in zijn armen. Verheugd over zijn spoedige rijkdom, keerde hij het strand de rug toe, maar zag niet dat twee schepen richting de kust voeren en daar voor anker gingen.

Een groep mannen beende het strand over, in hun handen zware, roestige musketten. Ze snelden richting de jutter, die zich omdraaide, opgeschrikt door hun stappen in het zand. Hij liet zijn wandelstok vallen en zette het op een lopen. Zijn gewonde been deed verschrikkelijk zeer bij iedere stap. Hij wist in hoeveel gevaar hij verkeerde, maar hij moest en zou die schelp meenemen.

Paniek sloeg hem om het hart toen hij zag dat ze hem al bijna ingehaald hadden, maar plotseling begon de schelp te gloeien en vervolgens op te stijgen. De Jutter kon zich nog net op tijd aan de sjaal vastklampen. Van het ene op het andere moment vloog hij door de lucht. Was dit de magie uit de verhalen die hij had gehoord?

De Mannen met Musketten keken hem na. Waarschijnlijk waren het piraten, die de schelp al langer in de gaten hielden. Dat die schelp zo gewild was, was een goed teken, dacht de Jutter. Zou-ie wel waardevol zijn.

Toen drong het pas tot hem door dat de schelp was veranderd in een reusachtige goudbruine vogel, zijn vleugels gevormd uit de zijdezachte sjaal. De vogel vloog hoger en hoger, en de Jutter begon weer in paniek te raken. Waar ging dit dier hem heen brengen? Hij sjoerde aan zijn vleugels.

“Omlaag, Omlaag!” riep hij, zijn droom om rijk te worden niet uit het oog verliezend. Maar de vogel keek niet op of om en vloog gewoon door. De Jutter zuchtte verslagen. Hij moest toegeven dat hij het een wonderschone vogel vond. En even vergat hij zijn ambities.

Beeld: Iris Bergman